

следъ това на най-стръмния върхъ на глинещата стена плъсваше съ мощнитъ си криле грамаденъ орелъ. Спираше плъскането и гордо изглеждаше надолу, въ пропастьта, своитъ малки и немощни поданници. Моето сърдце се свиваше отъ страхъ. Орелътъ вдигаше свирепата си гола шия и очитъ му горѣха надъ черната човка. Можеше съ едно замахване на крилетъ да ме събори мъртавъ.

Всички птици млъкваха и не шаваха отъ мѣстата си. Изглеждаха като нарисувани по бѣлата глина. После изчезваха, сякашъ нѣкой изтриваше пѣстритъ бои и наоколо ставаше сиво и глухо.

Орелътъ излиташе предъ гнѣздото си и съ коравитъ си криле ронѣше прѣстъ и камъни въ пропастьта.

Тогава изъ невиделица изкокваше една синя птица и грациозно заизвиваше дългитъ си тънки криле надъ орела. Вирѣше стреловидната си опашка и се залюляваше надъ стария орелъ, като морска вълна, като небесна свѣтлина. Орелътъ преставаше да гледа свирепо и отпускаше рѣждивитъ си пера. Синята птица го укротяваше. После поемаше къмъ пламналото небе. И орелътъ се зарѣеше подире й...



И като по даденъ знакъ, изкачаха отъ дупкитъ си скрититъ птици. И отново на бѣлия глиненъ брѣгъ се разперваше пѣстрото японско вѣтрило, и като на сънъ звучеше сладката музика.

Една привечеръ, когато отидохъ да обиколя моя рай, подъ стръмния брѣгъ намѣрихъ само сухия скелетъ на синята птица. Красивитъ ѝ пера бѣха разхвърлени по пѣска и надъ тѣхъ брѣмчеха едри мухи.

А горе, надъ стръмнинитъ, се виеше орелътъ.

Птицитъ бѣха напустнали гнѣздата си и високата стена стърчеше грозна и пуста. Само рѣката рѣмолѣше.

Съ свито сърдце се наведохъ, взехъ две-три отъ най-хубавитъ пера на синята птица и трѣгнахъ назадъ, къмъ чифлика. И до сега пазя едно отъ тѣзи пера...

Никола Балабановъ — Радиото